

ПОЧТИ СЕ ПОДХЛЪЗНАХ !

Дейвид Уилкерсън
17 Март 1997

Святият Дух ме подбуди да предупредя официално тялото на Исус Христос! Предупреждението е следното: има един бушуващ грях в църквата в момента, който кара множества християни да паднат. Този грях води много вярващи до ръба на ада!

Тук, в Таймс Скуеър Чърч, обичащи Христос хора вече са започнали да се подхлъзват. Други са пред сериозно подхлъзване. Моля се това послание да ви отвори очите за състоянието ви и словото, което Бог ми даде да ви освободи.

Ужасният грях за който говоря е опасен понеже повечето християни не го приемат сериозно. Той не се счита за голям грях; злото, което причинява бива или подценявано, или пренебрегвано. И въпреки това той засяга множества вярващи като събаря много пастири, евангелизатори и миряни по целия свят.

Това не е този вид грях, който бихме нарекли грях на плътта като прелюбодейството, блудството, похотта, хомосексуализма, комарджийството, кражбата или пък злоупотребата с наркотици и алкохол. Не говоря и за умствени грехове като гнева, алчността, амбицията, бунта, непростителността, клюкарстването, дори и гордостта. Всъщност, грехът, за който говоря е много по-сериозен и изкушителен отколкото самата гордост. Въпреки това, когато се предадем на този грях, той води до всеки друг грях изброен по-горе.

Не се опитвам да бъда драматичен. Това е осъждащ душата грях, който трябва да бъде изобличен и да се справим с него. Всеки един от нас!

Нека ви покажа този сериозен, изкушителен грях!

Неотдавна седях на бюрото в офисите на служението ни когато чух шумно подсмърчане идващо от рецепцията. Излязох от офиса ми и видях секретарката ми да успокоява едно 24 годишно нигерийско момиче. Разпознах младата жена – посещаваше Таймс Скуеър Чърч вече 4 години. Беше много вярна – чудесен свидетел за Исус, който идва от християнски семейство. Но сега на лицето ѝ имаше изписана скръб.

“Какво става?” - попитах аз. Секретарката ми отговори: „Току що е получила новини от Нигерия, че майка ѝ и баща ѝ са починали в автомобилна катастрофа.“

Момичето беше абсолютно смазано. Каза ни, че има 6 братя и сестри, всичките на по-малко от 17 години, които нямали никакви пари. Тя имала само временна работа и редовно пращала пари в къщи, за да помогне на семейството си, въпреки, че едва свързвала двата края.

Обърканото момиче извика: „Не разбирам! Служа на Господ вярно от години. Винаги си давам десетъка. Ходя праведно пред Господ. А сега това! Защо Бог би позволил такава трагедия? Нямам пари да се върна в Нигерия да погребя родителите си или да се погрижа за 6-те ми братя и сестри. Не разбирам защо е това!“

След това тя ме погледна през насълзените си очи, почти като дете, и попита: „Пастире, защо е толкова трудно да се прави добро? Колкото повече се доближавам до Исус, толкова повече страдам. Животът ми вече беше много труден и болезнен. Имала съм всякакъв род проблеми. А сега проблемите се увеличиха. Защо Бог ме постави в това състояние?“

Скръбта ѝ беше абсолютно съкрушителна. Тя дори ни каза, че си е мислела за самоубийство. „Вече няма смисъл да живея“ - проплака тя. „Защо да продължавам?“

Ние с радост дадохме на момичето двупосочен билет и пари да погребе родителите си. По-късно научихме, че когато пристигнала в Нигерия, се зарадвала да научи, че последните думи на баща ѝ били: „Битката свърши. Светлината победи тъмнината.“

Да, аз бях разтърсен когато се върнах в офиса си, след като се бях опитал да успокоя момичето. Молих се: „Господи, тя изпитва толкова голяма болка. Вярва, че си я предал, че си я изоставил. Мисли си, че да Ти служи е твърде тежко. Как бих могъл да я утеша? Чувствам се толкова зле за нея, а въпреки това нищо, което казвам изглежда не може да я успокои.“

Когато седнах да се моля, аз разбрах: „Господи, изглежда цялото Христово тяло трябва да разбере защо позволяваш на благочестивите да страдат. Ние не разбираме мизерията, трудностите. Нищо не се връзва. Всички се опитваме да живеем, за да Ти угодим, а ни сполитат беда след беда, напаст след напаст, наказание след наказание, внезапни бедствия.“

Отче, как мога да достигна нашето църковно тяло от изпитващи болка, скърбящи, страдащи хора? Всички си задаваме един и същи въпрос: „Защо има толкова много болка в живота ми, след като се опитваме да правим коректното?“

През целият ден разсъждавах над този въпрос. Същата вечер, когато се прибрах у дома за да се моля, изпитах агония. Накрая извиках към Господ: „Отче, църквата Ти недоумява защо страдаме! Има много християни, които като Павел могат да кажат: „Изгубих всичко, за да спечеля Христос“, а точно като Павел – колкото повече се доближават до Исус, пред толкова повече проблеми се изправят!“

Трябва да мога да дам нещо на хората Ти, Господи. Искам да мога да се изправя пред тях с Твоята мъдрост и знание и да им говоря за този сериозен, притеснителен проблем. Какви думи на мъдрост и утеха да им предложа?“

Бях шокиран и изненадан от онова, което ми каза Господ!

Думите на Святия Дух буквално разтърсиха душата ми. А след това видях скръб и тъга чрез Божите очи, които никога дотогава не бях виждал. Видях колко е лесно страдащите, изпитвани християни да се подхлъзнат в сериозен грях – грехът, за който говоря в това послание. Виждате ли, докато не погледнем на изпитанията си с Божите очи, докато не проумеем потенциалната заплаха, пред която сме изправени по време на скръб и тъга, можем да се подхлъзнем в бездната на тъмнината и никога да не излезем от там!

Може да ви се струва жестоко от моя страна да си мисля, че страдащо, 24 годишно момиче, което току ще е изгубило и двамата си родители може да се подхлъзне в грях. Но Господ говори в сърцето ми много ясно относно скръбта й: „Дейвид, тя се намира в опасност и ти трябва да я предупредиш! Когато хората Ми преживяват състояние като нейното, когато ги сполети внезапно бедствие и те се изправят пред страх, проблеми, мизерия, сърцето винаги пита: „Защо животът е толкова труден, когато върша само онова, което е правилно?“ Точно тогава те се намират на ръба на ужасна бездна. Те са на път да се предадат на унищожителен грях!“

Тези думи ме окираха. Помислих си: „Но, Господи, ние трябва да плачем с онези, които плачат. Като пастир аз трябва да й предложа всяка утешителна дума, която Святия Дух ме подтикне да й дам от Словото. Аз трябва да бъда там като медицинска сестра и да правя всичко, което мога, да стоя до страдащите хора и да им позволя да излеят цялата си скръб.“

Всичко това е истина, без никакво съмнение. Но Святия Дух ми показваше, че идва време в кризите ни, когато не можем да позволим у нас да се вкорени съмнение!

Да, аз вярвам, че Бог разбира внезапните ни изблици, когато ни сполети бедствие. Когато се изправим пред трагедия, смърт или някой друг вид проблеми, много от нас викат: „Господи, защо позволи това?“ Дори и Христос на Голгота извика: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме изоставил?“

Но Исус, в съкрушителната Си болка и страдание не позволи на скръбта Му да пусне корени да се превърне в съмнение. Вместо това Той позволи на Святия Дух да Го утеши. И в най-тежкия си момент Той предаде живота и бъдещето Си в ръцете на Отец: „... Отче в Твоите ръце предавам духа Си...“ (Лука 23:46)

Аз разбирам, че няма никакъв изход от скръбта, тъгата ни и всеки друг проблем, освен ако не стигнем до момента, в който можем да кажем: „Няма да позволя на тези съмнения да продължават. Да, аз страдам, боли ме, но Бог е на трона. Стига съмнения!“ Точно тогава започнах да виждам човешката скръб и страдание през Божите очи. Духът ми прошепна: „Дейвид, ти мислиш, че е достатъчно да споделиш скръбта си със страдащите християни. Но това не е достатъчно! Искам да видиш скърбящите им сърца през Моите очи.“ Потърпете ме, докато се опитам да ви отворя очите за това, което ми показва Господ за този жесток грях, който унищожава толкова много християни. Моля се това послание да стане оръжие в ръцете ви и да ви пази от този грях, който може да погуби душите ви! Този грях ще стане очевиден по-нататък.

В Псалм 73 един човек на име Асаф почти падна в този грях!

Асаф беше първи певец, левит и водач на хвалението на цар Давид. Той и семейството му също свиреха на цимбали по време на хвалението. Той написа 11 псалма. Този човек беше колега на Давид и негов много близък приятел. Всъщност, никой не можеше да бъде левит, да служи в Божия дом, без да бъде близък с Давид, понеже Давид прекарваше там по-голямата част от времето си. Давид обичаше Бог и обичаше да бъде в Божия дом.

Но въпреки невероятния си призив и благословения, Асаф изповяда: „А колкото за мене, нозете ми почти се отклониха, Без малко бяха се подхлъзнали стъпките ми.“ (Псалм 73:2)

Сега, ние знаем, е Асаф беше човек с чисто сърце. Той имаше правилната представа за небесния Отец, като вярваше, че Бог е добър. Той дори започна проповедта си в този псалм казвайки: „Благ е наистина Бог към Израиля, Към чистосърдечните.“ (стих 1). С други думи: „Бог е бил добър към мен като ми даде чисто сърце!“

Но в следващият стих този чистосърдечен човек изповядва: „Почти паднах!“ Защо Асаф заявява това? Възможно ли е Асаф да беше разочарован от компромиса, който видя в Давид? Като добър приятел този музикант вероятно видя всичко, което царя каза и направи. Трябва да е страдал поради грешките на Давид – борбата му с похотта, прелюбодейството му с Ветсавее, съчастието му в убийството на Урия, това че взе още жени, въпреки че Бог му беше забранил. Да, Давид имаше много проблеми в живота си. И така, забеляза ли Асаф лицемерие в човека, който имаше репутацията на толкова благочестив? Извика ли музиканта: „Лидерът ми ме предаде!“

Това ли беше грехът на Асаф? Дали почти не падна защото видя, че Давид падна? Когато Давид се подхлъзна, Асаф извика ли: „Не мога да понеса повече. Просто не мога да понеса това!“

Не, нямаше нищо подобно в сърцето на Асаф. Тогава кога се случи греха, който накара Асаф да се подхлъзне и почти да падне? Кой е жестокият грях, за когото говорях?

Грехът на Асаф беше в това, че вярваше че страданията са несправедливи наказания от Бог!

Това е грехът да кажеш, че Бог е небрежен и несправедлив! От този псалм знаем, че Асаф се намираще в горещия огън на страданието, изправен пред големи проблеми. Той каза: „Тъй като съм измъчван цял ден, И наказван всяка заран.“ (стих 14)

Смисълът на думите „измъчван“ и „наказван“ на иврит е просто следния: „Бях ударен жестоко от беда! Всяка сутрин се събуждам в скръб, болка и страдание. Всеки ден съм смазан. Чувствам, че бивам наказван. Твърде болезнено е дори да си мисля за това!“ (виж стихове 14-16)

Асаф говори и за мизерия: „Защото завидях... Като гледах благоденствието на нечестивите.“ (стих 3). Когато той се огледа наоколо, всичко, което видя бяха зли хора с огромно богатство – хора, които очевидно не изпитваха болка, радваха се на висок стандарт на живот, пълни с материални блага, имащи всичко, което биха могли да искат и да пожелаят. Вероятно Асаф чувстваше още повече болката от собствената си мизерия по този начин. Чистосърдечният музикант не можеше да разбере това и извика: „Господи, не разбирам!“

Страданието на Асаф го доведе до ръба на смъртоносен грях – казваше, че Бог не е верен и не е загрижен! Този човек си каза: „Виж всички тези глупави, зли грешници. Те не се молят. Отхвърлят Божието Слово. Пренебрегват Божиите заповеди. А не страдат като другите хора!“ „Нито са измъчвани, като другите човеци...“ (Псалм 73:5)

Това, което той всъщност имаше предвид тук беше: „Злите хора не страдат като мен. Те вършат само зло, а просперират! Докато аз се отричам от себе си, те богатееят. Докато аз съм смазан от скръб, тяхната сила нараства“ (виж стих 4).

След това Асаф пита: „... Има ли знание у Всевишния?“ (стих 11). С други думи: „Бог не балансира ли нещата? Не знае ли какво се случва тук? Не знае ли за отчаянието на страдащите Му, праведни деца и за просперитета на злите хора? Нас непрестанно ни потискат, докато глупаците имат всичко, което пожелае сърцето им. И Бог позволява на всичко това да продължи!“

Чудили ли сте се някога защо върху хора, които живеят като демони са струпани благословения? Вероятно си се чувствал по същия начин защото си видял някой нечестив колега да бъде награден вместо теб. Или може би си се чудил как невярващият ти съсед може да си позволи скъпа кола и нови мебели. Междувременно ти работиш здраво както в работата ти, така и за Господ, а трябва да се опитваш да намериш начин да увеличиш дохода ти!

Преди няколко години карах по Западната магистрала в Манхатан, а до мен стоеше човек, който се беше спасил в нашата църква. Докато минавахме покрай огромната яхта на Доналд Тръмп закотвена край реката, този човек започна да се ядосва. Той каза: „Много ме е яд, когато видя тази яхта. Този човек има всичко, а аз нямам нищо!“

Помислих си: „Всичко, което има Тръмп е парчета боклук, които плават по реката, а ти имаш вечен живот с Господ. Мислиш ли, че това е нищо?“

Според човешкият ни начин на мислене живота трябва да е изграден по следния начин: ако даваме всичко на Бог, трябва да имаме чист път към слава, нищо не трябва да ни се изпречва – нито страдание, нито изпитания. Всъщност, много пастири из цялата страна се опитват да продадат точно тази доктрина на отчаяните овце.

Но истината е, че ако се опитваш да си обясниш страданията си по човешки, няма да ги разбереш. Няма значение колко много се опитваш, нищо няма да разбереш!

Питам те: имал ли си някога време, в което всеки ден, когато се събудиш, над главата ти има облак? Вероятно са били изпитания. Или пък време на отстъпничество, връщане към греха, студенина в живота ти. Или пък, може би, това дори се е случило в най-доброто ти време с Бог. Сърцето ти е било отворено за гласа Му, ти си бил готов да станеш жива жертва за Него, молил си се: „Отче, ходя с теб по най-добрия начин, който познавам. Ако има нещо в сърцето ми, което не е наред за Теб – премахни го!“

Но молитвите ти не получиха отговор. Не чу абсолютно нищо. И като Асаф ти най-накрая се чудеше: „Защо е толкова трудно да живееш правилно?“

Това е опасната точка – мястото, където започваш да се подхлъзваш!

“Наистина аз съм напразно очистил сърцето си, И съм измил в невинност ръцете си” (Псалм 73:13).

Асаф беше толкова объркан от страданието си, сравнено с лекия живот на злите хора, че почти се подхлъзна в абсолютно неверие. Той беше готов да обвини Бог за това, че го е изоставил, че не е загрижен за него. И за един момент той беше готов да напусне битката, да се предаде напълно.

Този благочестив човек трябва да си е мислил: „Върша добро, а преживявам трудности през цялото време, при това за нищо! Цялата ми стриктност, прилежност, хваление и поклонение, изучаването на Божието Слово – са безполезни, напразни са. Дадох всичко, за да се покланям на Господ, върша само добро, а въпреки това продължавам да страдам! Наказанията и скръбта ми не ги разбирам. Защо да продължавам?“

Възлюбени, точно тук трябва да внимавате! Когато дойде бедствието, когато ви застигне изпитание, когато скърбите – трябва да пазите сърцето ви да не се подхлъзне!

Може да не сте в състоянието на Асаф – в момент на големи лични изпитания и проблем. Но може би познавате някой, който преминава през това, което преминаваше Асаф. Ненадейно бедствие може би е сполетяло някой благочестив роднина, приятел или член на църквата – някой, за когото знаете, че върши добро. И вие питате: „Защо, Господи? Как можа да позволиш това? Този човек е толкова свят, толкова праведен!“

Веднъж се запознах с една млада двойка, около 30 годишни, с 2 деца. Съпругът беше праведен човек, любящ съпруг и баща. Никога не се беше разболявал през живота си, а изведнъж се разболя и умря не след дълго. Жена му остана с двете деца и не знаеше какво да прави.

Всички около тях питаха: „Защо, Господи? В това няма никакъв смисъл. Как можа да го позволиш? Защо живота ѝ трябва да е толкова труден сега с тези деца, след като през всичките тези години тя и мъжа ѝ служиха толкова вярно? Защо това не се случи на някой друг?“

Този начин на мислене може да звучи невинно, но всъщност представлява границата на ямата на неверието! Асаф беше много близо до подхлъзване в ямата. Това е и ямата, в която падна Израел. Те прекараха 40 години в пустинята казвайки: „Не разбираме. Животът е толкова тежък!“ И умряха съмняващи се Бог, умряха в абсолютно отстъпничество!

Нека те попитам: как реагираш, когато всичките ти планове и мечти се сринат? Бил си толкова сигурен, че си чул от Бог. Мислеше си, че Той те е водил, че те е окуражавал да се движиш напред. Всичко, което четеше в Словото Му изглежда потвърждаваше плановете ти. Молеше се за всяка стъпка по пътя, винаги даваше слава на Бог. А и Господ изглежда те водеше. Беше щастлив, мислеше си: „Най-накрая ще видя отговор на молитвите ми! Божият план най-сетне започва да се случва в живота ми.“

Тогава, един ден изведнъж мечтата ти се срива. Планът ти беше унищожен и всичко се изпепели в краката ти. Не знаеше как да го проумееш. Точно тогава се намеси Сатана с лъжите си: „Виждаш ли какво получаваш за това, че си толкова стриктен в ходенето ти с Бог? Ето така се отнася Той с теб, когато Му вярваш за водителство. Остава те да се чудиш дали това е бил гласа Му и ти дава фалшиво водителство! Позволява ти да чуеш гласове и да четеш думи от писанията. След това, когато най-накрая си готов да продължиш, Той те изоставя. Води те, след което те изоставя!“

Наскоро разговарях с един млад проповедник, който се намира точно в тази точка. Той ми каза: „Не разбирам. Знаем, че в сърцето ми няма гордост, нищо, което не прилича на Исус. Молих се и постих, а Бог ми даде този план. Всичко вървеше добре, а изведнъж се срива. Всичко свърши!“

Не съжалявах младият човек. Не му съчувствах. Вместо това Светият Дух ми даде ясно слово за него: „Не позволявай на вярата ти да се разклати! Не губи вярата си в Бог. Продължавай с мечтите си. Бог все още е на трона Си!“

Дяволът беше отишъл при този млад мъж и му беше казал: „Вече не можеш да чуеш Божия глас. Вече си чувал твърде много грешни неща. Как би могъл отсега нататък да се доверяваш на някой глас?“ Това е трик на Сатана, за да се опита да ни направи глухи за обещанието на Исус: „Овците Ми ще чуват гласа Ми и чуват, когато ги викам!“

Когато Асаф помисли за всички тези неща, той стигна до заключението: „Всичко това е твърде болезнено за мен. Отивам в Божия дом!“

“И мислех как да разбера това, Но ми се виждаше много мъчно, До като влязох в Божието светилище И размишлявах върху сетнината им.” (Псалм 73:16-17). Асаф каза: „Няма да се предам. Отивам в светилището. Бог има отговор за мен!“

И така той отиде в храма. И докато разсъждаваше за Господ, продължаваше да си казва: „Няма да позволя на дявола да ме събори. Няма да се подхлъзна в бездната на неверието. Ще се моля, ще говоря с Господ!“

Възлюбени, когато дойде време за страдание, трябва да отидете в тайната стаичка. Не се обаждайте по телефона на някого. Усамотете се с Бог! Изплачете сърцето си пред Него. Отидете в светилището, за да получите отговор! Никоя книга, проповедник или проповед никога няма да ви помогне да разберете изпитанията си. Но ако се усамотите с Отец, Той ще ви даде разбиране!

Точно тогава Святият Дух говори на Асаф. И отговорът беше точен и ясен: „Ти наистина си ги турил на плъзгави места, Тръшна си ги на разорение.“ (стих 18). Асаф разбра: „Не аз се подхлъзвам. Злите хора се подхлъзват. Те са се запътили директно към унищожение!“

Господ казваше на този човек: „Проблемът ти, Асаф, е че гледаш на външния им вид – фалшивите мечти, балона, в който живеят. Никога не си виждал ужаса в сърцата им!“ „... Съвършено се довършват от ужаси.“ (стих 19)

Бог показваше на Асаф: „Всичко това е опушено стъкло! Ако можеше да видиш зад богатството и фасадата им, би разбрал, че живеят в паника и ужас. Всичките тези зли хора, които изглеждат толкова щастливи, които прекарват времето си в пианство и празненства, се прибират у дома вечер с паника и ужас в сърцата си. Дълбоко в себе си те знаят, че един ден ще трябва да се изправят пред Мен на съд и Аз ще ги съдя. Те живеят в свят мечта, Асаф, а изведнъж мечтата им ще свърши!“

Бог казваше на Асаф: „Може да се чувстваш отчаян в момента, Асаф. Но когато се изправиш пред Мен, ще бъдеш приет и обичан!“

Изведнъж Асаф започна да съжالياва и да скърби за злите хора, които изглеждаха толкова благословени: „Но тогава моето сърце кипеше. И чреслата ми се измъчваха. До толкова бях избезумял и не разбирах! Бях като скот пред Тебе...“ (стихове 21-22)

С други думи: „Как въобще някога съм могъл да им завиждам? Мечтаният им свят всъщност е свят на прикрит ужас и страх, на вечна загуба. Те живеят само няколко години в мечтания си свят, но аз имам вечната утеха на Святия Дух! Имам небесен Отец, който се грижи за мен, без значение през какво преминавам. И когато се изправя пред трона Му, ще Го чуя да казва: „Добра работа, добри и верни слуго. Влез в радостта на Баща ти!“

Асаф накрая започна да вижда цялата картина и се зарадва: „... Бог е сила на сърцето ми и вечния ми дял.“ (стих 26). Той можа да каже: „Да, силата ми отслабва. Да, наказван съм и ме сполитат беди. Да, преминавам през голяма битка с бедите ми. Но не съм сам в борбите ми. Имам любящ баща в небето, който се грижи за мен!“

Господи, нищо друго в този свят няма значение, освен Теб – да Те познавам, да Те обичам и да Ти вярвам. Съжالياвам, че Ти се ядосах, че Те обвиних в това, че Си неверен. Кого имам освен Теб, така или иначе? Въпреки, че плътта и сърцето ми може да отпаднат, Ти си силата на сърцето Ми!“

Точно тогава Асаф стигна до истинска почивка. Той видя, че почти се беше подхлъзнал, но се задържа! Музикантът завършва този псалм с победа: „... Тебе, Господи Иеова, направих прибежището си, За да възгласявам всичките Твои дела.“ (стих 28).

Така че, скъпи свети, издържаш ли? Или пък вярваш на лъжите на Сатана, че Бог не може да те опази? Свидетелстваш ли за Божията сила в живота ти? Или пък си мислиш, че дявола е по-силен от Бог, който живее в теб?

Нещо в нас трябва да извика: „О, Господи, искам да бъда освободен! Ако започна да се съмнявам в Теб, значи съм започнал да се подхлъзвам.“ Това е точката, в която трябва да вярваме, че Бог е нашата сила, без значение колко слаби се чувстваме или колко болезнено е изпитанието ни.

Така че спри да гледаш на хората. И погледни силата ти – самият Господ! Той има причина да позволи всичко в живота ти. Може би не винаги ще ти каже причината, но ще бъде силата на сърцето ти през цялото време. Нека същата надежда, която преживя Асаф бъде в сърцето ти и извика: „Господи, Ти си силата на сърцето ми. Жив или мъртъв, ще ти вярвам!“

Бог да помага на всички, които Го обичат – никога да не изпаднат в неверие.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1997 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[I Almost Slipped!](#) / [Почти се подхлъзнах!](#)